

И тъй възможно ли бѣ, великій Боже! възможно ли бѣ Марія да принадлежи другому! Да милва чедо отъ другыго! Марія онази който той бѣ толкозъ обыкнълъ! който бѣше всичкото негово бж-дуще, единственыйтъ прѣдметъ, който го прилепаваше о животътъ! Сега какво има да стане? Ахъ, той не ще да знае вече нищо; могатъ да го правятъ каквото щатъ. Ами плановѣтъ му за благо-получіе? Ами бѣлата му кѣщица? Ами тихыйтъ му животъ и расказыгъ за боеветъ въ конто ся е намѣрвалъ? Ами кѣтътъ на бащиното му огнище? — Какво станѣ всичко това, Боже мой, какво станѣ?!

— Друзе, казва му Марія, прѣдставямъ ти съпруга си и чедото си; азъ вѣрвамъ че ты ще оцѣнишь едного и ще обыкнешъ другото. Лъжовны слухове ся бѣхъ прѣснѣли че ты убили на бой; по слѣдствіе на туй заблужденіе азъ останѣхъ невѣрикъ на обѣщаніята си, които иначе щѣхъ да бждѣтъ свѣты за мене. Разбирамъ горестытъ на сърдцето ти, но познавамъ добръ и благородныйтъ ти характеръ и съмъ увѣрена, че едно пріятелство, таквозъ каквото прилича на състояніето ми, ще замѣсти твоитѣ най-нѣжны чувства.

Наутринтъ Марія казва на Петра: — Друзе, имамъ една молба да ти ся помози. Тази кѣща еъ който живѣемъ, е твоя. Излѣгани отъ извѣстіето за смъртытъ ти, прѣнесохмы ся въ нейъ едно като съсѣды и друго като свои. Азъ нѣма да скрийъ отъ тебе че ако бы днесъ да ѣмъ оставимъ много ще ни бѣде мѣчно, едно защото ся научихмы въ нейъ и друго защото ми е много мила поради дѣтинскытъ ми въспоминанія, отъ които ты не си никакъ чуждъ. Не рачишь ли ни ѣмъ прода? Какво ти прѣче? — Не ще ли си свободенъ всякога да живѣеши съ насъ до когато щешъ?

— Земи ѣмъ, отговори Петръ съ заглушенъ гласъ. Земи ѣмъ съсь всичкѣ покѣщениѣ що има въ нейъ, азъ ми не трѣба вече кѣща; слѣдъ нѣкой день азъ щѣ да идѣ пакъ въ войскытъ.

— И Петръ подписа дѣяніето което го лишаваше отъ кѣщытъ що бѣ наслѣдилъ отъ бащѣ си.

Другъ единъ день Марія му казва пакъ: — Добрый мой Петре, ты често ни говоришь за непрѣложното си намѣреніе да ся повърнешъ на военнытъ си службѣ. Това мя насърчва да ти искамъ да ми сторишь и друго едно добро, и имамъ нуждѣ да познайъ до дѣното прѣданностьтъ ти въ дружбытъ ни, за да дерзѣмъ да ти направимъ и туй прѣдложеніе. . . . На мѣжа ми му ся паднѣ жребіето да иде на войскѣ, и ще отиде, освѣнь ако намѣри да откупи другыго да прати на мѣстото си, а ты знаеши колко ся плаща за намѣстникъ, всичкото ни имущество едвамъ ли възлиза до количеството което ся изискува. Въ името на онази малкытъ твоѣхъ нѣкога си Маріиъ, понеже безъ друго искашь да служишь въ войскытъ, склони да замѣнишь мѣжа ми. Това добро дѣто ще ми направишь никакъ нѣма да промѣни планътъ ти, и ты ще имашъ съ себе си благословеніето ми.